

+

Får Emil en ti-øre af far ?

2

Ja

Nej

+

Er de ved pandekagestedet, da Emil putter mønten i munden ?

2

Ja

Nej

+

Er Emil bange ?

2

Ja

Nej

+

Siger doktoren, at Emil skal spise fem boller ?

1

Ja

Nej

+

Vil far købe boller hos bageren ?

2

Ja

Nej

*

Så blev Emils far glad og takkede Emil, fordi han havde slået terrinen i stykker og tjent en krone. En-to-tre samlede han terrinen op, tog Emil og Emils mor med sig og gik sin vej. Da de kom ud på gaden, sagde Emils mor: Tænk, nu har vi tjent en krone igen! Hvad skal vi købe for den? Der skal ikke købes noget, sagde Emils far. Kronen skal vi lægge i sparebøssen. Men det er ikke mere end rimeligt, at Emil får en femøre, han kan putte i sin sparegris hjemme. Han tog øjeblikkelig en femøre op af sin pung og gav Emil den. Du kan lige tro, Emil blev glad! Så gik det hjemad til Lønneberg igen. Emil sad på bagsædet med femøren i hånden og sin lue på hovedet og var så glad, så glad. Og nu kunne han se alle de børn og hunde og heste og køer og grise, de kørte forbi. Havde Emil været en ganske almindelig dreng, var der ikke sket mere den dag. Men Emil var ikke en ganske almindelig dreng, så hvad tro du, han gjorde? Jo, han puttede femøren i munden, og lige idet de kørte forbi grisedet, lød der et lille svup! Omm fra bagsædet. Det var, da Emil slugte femøren. Ih, sagde Emil, hvor gik det hurtigt! Nu blev der ny jammer med Emils mor. Du godeste, hvordan skal vi få femøren ud af drengen? Vi må køre tilbage til doktoren. Ja du kan regne det ud, kan du, sagde Emils far. Skal vi betale doktoren femkroner for at få en femøre tilbage? Hvad fik du i regning, da du gik i skole? Emil tog det roligt. Han klappede sig på maven og sagde: Jeg kan være min egen sparegris helt alene og akkurat lige så godt have femøren i maven, som sparegrisen kan. Den kan man jo heller ikke få noget ud af. Jeg har prøvet med en kniv, så jeg ved det. Emils mor gav sig ikke. Hun ville tilbage til doktoren med Emil. Jeg sagde ingenting, dengang han spiste alle bukseknapperne, huskede hun Emils far på. Men en femøre er ikke så let at fordøje, det ender galt, hører du! Det lykkedes hende at gøre Emils far så forskrækket, at han vendte hesten og kørte tilbage til Mariannelund. For Emils far passede sandelig også godt på sin dreng. De kom farende ind til doktoren med tungen ud af halsen. Har De glemt noget? spurgte doktoren. Nej, det er bare Emil, der har slugt en femøre, sagde Emils far. Så hvis doktoren ville være så venlig at operere lidt på ham, sådan for en fire kroner eller der omkring, femøren kan doktoren også godt beholde. Men så trak Emil sin far i frakkeskøderne og hviskede, det kan du bare vove på! Det er min

femøre! Men doktoren tænkte sandelig ikke på at tage Emils femøre. Det var ikke nødvendigt med en operation. Femøren kom nok ud af sig selv om et par dage. Men du kunne spise fem boller, så femøren har nogen at være sammen med og ikke river dig i maven, sagde doktoren. Det var en velsignet doktor, han ville heller ikke have betaling nu. Emils far var så glad, at han lyste som en sol, da han stod ude på gaden igen med Emil og Emils mor. Men nu ville Emils mor straks hen i frøknerne Andersens hjemmebageri og købe fem boller til Emil. Ikke tale om, sagde Emils far. Vi har jo boller hjemme.